

Παντελής Πρεβελάκης

1

ΤΟΣΟ ΘΑ 'θελα νά 'μουν ό Πίνδαρος
όσο μονάχα νά μπορούν νά γράψω
ένα στίχο για κάθε ώρα που μου 'δωσες.
Θά 'φταναν μιάν ώδη για νά στήσω!
Θά τραγούδαε κεί μέσα τό άηδόνι,
ή εϋωδιά θά φουσόσε τής άνοιξης,
κ' ή γενναία καρδιά σου θέ νά 'φεγγε
σά μεγάλη και ήλιόφωτη μέρα.

2

ΟΤΑΝ ύπόγραφα με όνομα κ' επώνυμο
κάτω από τόν τελευταίο στίχο
του πρώτου μου έπους,
τό άγέρι που παραμόνευε πίσω
άπ' τήν όρθάνοιχτη πόρτα
μπήκε στην κάμαρα και μ' άγκάλιασε.
'Η μαγιατίικη νύχτα είχε πάρει νά φέγγει,
και στά χαλίκια είχαν άρχισει νά τρέχουν
τ' άγουροξύπνητα νερά.
'Τυλίχτηκα τό πανωφόρι μου κ' έγειρα.
Κ' ήρθε στόν ύπνο μου τ' όνειρο
που δέν πρόφτασα νά κάμω στόν ξύπνο
μου.
'Ήμουνα σάν άρχάγγελος που κοιμήθηκε
κρατώντας στην άγκαλιά τό σπαθί του.

3

ΑΓΙΟΣ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

Κάθε χρόνο ή 'Ανοιξη
μου στήνει καρτέρι.
Στό σώμα τό γυμνό κι δλόρθο
ρίχνει σαίτα στη σαίτα
καθώς οι Ρωμαίοι στό στρατιώτη.
'Η ψυχή μου άνεβαίνει στά χείλη,
ό κόσμος πάει νά μου φύγει...
Και λαδωμένο τό σώμα,
με τά καινούργια του στόματα,
ρουφάει τόν ήλιο, ρουφάει τό άγέρι,
τά ρουφάει νά τά πάρει μαζί του.

4

NEVERMORE

Πότε πάλι θά 'ναι
ή φεγγαροβραδιά του 'Οχτώδρη
στό κρητικό τ' άκρογαλί,
άντικρυ στην άτάραχη θάλασσα;

Και νά χοροκρατούν σάν άπόψε
τά πέντε τοΐτα παλικάρια
με τά σφιχτοζωσμένα τους νιάτα
και τίς φτερογες στις πλάτες;

Πότε πάλι θά 'ναι

έτοιμη ή καρδιά μου κι άνέγνοιαστη
σάν άπόψε νά σκαρίσει σά ρίφι
και νά νιώθω από βαθιά ν' άνεβαίνουν
οί καλύτερες ώρες τής ζήσης μου
νά πνίγουνται μέσα στά δάκρυα;

5

ΚΑΝΕΝΑΣ δέ θ' άνοιξει τήν άγκάλη του
στην άκατάδεχτη Χίμαιρα τής ζωής μου.
Στή γή χάσκει τό στόμα του τάφου μου,
κ' ή θάλασσα τροχίζει τά νύχια της σά
βράχια.

Ούρανέ μου! Μά ποιά φτερά θά σέ φτάω,
'Η γυναίκα έχει στηλωμένα τά μάτια της
κ' έσύ τ' άστέρια σου πάνω μου.
'Η άκατάδεχτη Χίμαιρα τής ζωής μου
παραπατά σαστισμένη
άνάμεσα στά δόντια τής γής και τά νύχια
της θάλασσας;
θαμπωμένη από μάτια κι από άστρα.

6

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΝΗΣΙ, 2

'Εδώ ή πείνα μας μηνά τό μεσημέρι,
κ' ή νύχτα φέρνει τό δείκνο.
Σήμερα στό έργαστήρι του Σπηλιώτη
μου μάθαν πως σκαρώνουν μιá βάρια.
Μέσ' από τά σκορπισμένα πελεκούδια,
οί λέξεις που πήρα από τά χείλη του
κουρνιασαν στό στήθος μου μ' ένα
προαισθημα άθανασίας.
'Η μυρουδιά από τη θάλασσα,
ό άνήνημος πόθος
και τ' άξαφνα φώτα
θάναν τίς τελείες, όρίζαν
τίς συγκοπές, ρωτοθσαν και θαυμάζαν—
'Ετσι δενόταν μέσα μου ή 'Αργώ μου
(Από τό τεύχος αυτό ή ΥΔΡΙΑ θά πορο-
σάξει ποίηση καταξιωμένων 'Ελλήνων έρ-
μιουργών και είδικά δουλειά τους όχι πολύ
γνωστή. Τά έξι παραπάνω ποιήματα τά
Π. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗ είναι από «Τά Ποιήματα—
'Εκδόσεις τών Φιλών - Αθήνα 1969).